

σιὰ ἢ ἀγανακτεῖ, καὶ εἰ καὶ φιλήσυχος ἀγωνίζεται ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν ἐλληνικὴν αὐτῆς φωνήν, μήποτε συμμιγνυομένη μετὰ τῶν πολλῶν ἄλλων, ἐπαυξήσῃ τὴν βαβυλωνίαν τῶν δοξασίων, τῶν προτάσεων, τῶν ἀξιώσεων καὶ τῶν συμβουλῶν.

Ἐάν ἄρα ἐνδίδουσα εἰς τὰς πολλὰς καὶ ἄλλεπαλλήλους αἰτήσεις τῶν μακρὰν τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος ἀναγνωστῶν αὐτῆς ἐπιχειρῇ τὴν δημοσίευσιν εἰδήσεων, θέλει φροντίσει νὰ μὴ ἐπιφέρῃ ἰδίᾳς κρίσεις, ἢ ἐπιφέρουσα νὰ διατυποῖ αὐτὰς ὅσον ἐνεστὶν ἀπαθεῖς. Ἀλλὰ καὶ « τὰς ἐκ πάθους τινὸς ἢ πολιτικῆς ἀνάγκης ἐπιτρεχούσας ταῖς πράξεσιν ἀμαρτίας καὶ κῆρας, ἐλλείμματα μᾶλλον ἀρετῆς τινος ἢ κακίας πονηρέματα νομίζουσα, οὐ πάνυ προθύμως ἐναποσημανεῖ τῇ ἱστορίᾳ καὶ περιττῶς ». Τὴν συζήτησιν καὶ τὴν πάλιν ἀποφεύγει ὑποχωροῦσα εἰς τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἐφημεριδογράφους, ἀπὸ τῆς φιλοπάτριδος γραφίδος τῶν ὁποίων ἐξήρτηται τῆς οἰκουμένης ἡ διατάραξις ἢ ἡ εἰρήνη.

Ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Ἀγγλίας Κ. Ἐλλιοτ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, ἐβεβαίωσε ὅτι ὁ μὲν ἡγεμονόπαις Ἀλφρέδος δὲν δέχεται τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος, ἡ δὲ ἀγγλικὴ κυβέρνησις θέλει προθύμως χορηγήσει πᾶσαν συνδρομὴν πρὸς εὐδόκιμον ἀποκατάστασιν τῶν ἐλληνικῶν πραγμάτων. Προσέθετο δὲ ὅτι ἡ Ἀγγλία παραχωρεῖ καὶ τὰς ἐπτά νήσους τοῦ Ἰονίου Κράτους, ἐάν ἡ Ἑλλάς τηρήσῃ, ὥς καὶ μέχρι τοῦδε, τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς Κυβερνήσεως, ἥτοι συνταγματικὴν μοναρχίαν. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην διακοίνωσιν δὲν ἀπεθαβρύνθη τὸ κοινόν· ὅθεν οὐ μόνον ἐπανέλαβε πανηγυρικώτερον τὰς διαδηλώσεις, ἀλλὰ καὶ φρονεῖ ὅτι μετὰ τὴν διαλογὴν τῶν ψήφων, πρέπει νὰ σταλῇ πρεσβεῖα εἰς Ἀγγλίαν κομίζουσα τὴν εἰδησιν τῆς ἀναγορεύσεως.

Εἰς ἄριστον ἡγεμόνα τῆς Ἑλλάδος προτείνει ἡ Ἀγγλία, τῇ συναινέσει καὶ τῶν ἄλλων δύο Δυνάμεων, τὸν πατέρα τοῦ Βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας Φερδινάνδον, ἀντιβασιλεύσαντα ἄλλοτε ἐν Λισαβόνῃ, καὶ καλῶς κυβερνήσαντα. Λέγεται δὲ χρηστὸς βασιλεὺς, διότι καὶ υἱὸς καὶ σύζυγος καὶ πατὴρ χρηστὸς ὑπῆρξε· χῆρος δὲ ὢν καὶ μὴ ἔχων κληρονόμους πλὴν τοῦ ἀνωτέρου βασιλέως, θέλει ἀναγκασθῇ νὰ ἔλθῃ εἰς δεύτερον γάμον εἴποτε ἀναβῇ εἰς τὸν ἐλληνικὸν θρόνον. Ἐν τασούτῳ διεδόθη ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ βασιλεύσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς φήμης αὐτῆς ἡ πρότασις δὲν εὗρεν ὑποδοχήν. Τινὲς μάλιστα δοξάζουσιν ὅτι τοῦ Ἀλφρέδου μὴ δεχομένου, προτιμητέα ἡ δημοκρατία. Τοῦτο φέρει κατὰ νοῦν ὅτι « πρὸς τὸν ἀξιοῦντα δημοκρατίαν ποιεῖν, » ἀπεκρίθη ποτὲ ὁ νομοθέτης τῆς

Σπάρτης· « Σὺ γάρ, ἔφη, πρῶτος ἐν τῇ οἰκίᾳ σου ποίησον δημοκρατίαν. » Ἀλλ' εἶχεν οἰκίαν ὁ ἀξίων δημοκρατίαν; τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἐρωτήσῃ πρὸ τῆς ἀποκρίσεως ὁ Λυκαῦργος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐθνοφυλακῆς παρητήθη, διαφωνῶν, ὥς λέγεται, πρὸς τὴν κυβέρνησιν· κατηργήθη δὲ ἡ θέσις αὐτοῦ.

Ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις ἐνιδρύθη μὲν τὴν 10 τοῦ λήξαντος, διὰ τὴν ἀπουσίαν ὅμως πολλῶν πληρεξουσίων συνεκροτήθη μετὰ τινος ἡμέρας. Αἱ κατὰ τὰς πρώτας συνεδριάσεις πράξεις αὐτῆς τιμῶσι τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους, διότι ἀπεβλήθησάν τινες παρὰ νόμους ἐκλεχθέντες.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΛΑΥΣΙΑΩΤΟΣ ΘΩΡΑΞ. — Ὁ Ναπολέων συνείθιζε νὰ φορῇ ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του ἀλυσιδωτὸν θώρακα τὸν ὁποῖον σπανίως ἀπεδύετο.

Μέλλων ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Βέλγιον, ἔκρινε καλὸν οὐδένα τρόπον νὰ παραλείψῃ ὅπως ἀποφύγῃ τοὺς κινδύνους, δι' ὧν τὸν ἠπειλεῖ ἡ συμμαχία τῆς Εὐρώπης ὁλοκλήρου.

Μεταπέμφατο λοιπὸν ἐπιτήδειόν τινα ἐργάτην, τοῦ ὁποῖου ἤκουσεν ἐπαινουμένην τὴν ἱκανότητα, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν ἦτο ἄξιος νὰ κατασκευάσῃ θώρακα ἀλυσιδωτὸν ἄρκετὰ ἰσχυρὸν, ὥστε ν' ἀντέχῃ εἰς παντὸς εἶδους ὅπλα. Κατανεύσαντος δὲ τοῦ ἐργάτου, ὁ Ναπολέων ἠρώτησε τὴν τιμὴν, ἥτις ὠρίσθη εἰς 18,000 φράγκων.

Τὴν τεταγμένην ἡμέραν ὁ ἐργάτης φέρει τὸν θώρακα. Ὁ δὲ Βοναπάρτης, ἀντὶ νὰ τὸν δοκιμάσῃ, ἐξετάζει αὐτὸν ταχέως καὶ προστασσει εἰς τὸν ἐργάτην νὰ τὸν ἐνδυθῇ· τούτου δὲ γενομένου, λαμβάνει δύο πιστόλια. « Ἄς ἰδῶμεν, λέγει, ἂν ὁ θώραξ αὐτὸς ἦναι ἀσφαλής, ὥς ὑπεσχέθης, » καὶ πυροβολεῖ κατὰ τῆς καρδίας· ὁ θώραξ ἀντέχει. — « Γύρισε. » Ἡ δευτέρα σφαῖρα προσβάλλει τὴν ῥάχιν ἄνευ βλάβης.

Ὁ ταλαίπωρος ἐργάτης ἡμιθανὴς ὑπὸ φόβου ἐνόμιζεν ὅτι ἐτελείωσεν ἡ δοκιμασία, καὶ δικαίως· ἀλλ' ὁ Ναπολέων ὀπλίζεται διὰ κυνηγετικοῦ πυροβόλου καὶ πυροβολεῖ πρῶτον μὲν κατὰ τοῦ στομάχου, ἔπειτα δὲ καὶ κατὰ τῶν ὠμῶν τοῦ μάρτυρος· εὐτυχῶς ὁ θώραξ μένει ἀκέραιος καὶ προστατεύει τὸν τεχνουργήσαντα κατὰ τῆς σκληρᾶς καὶ παραδόξου δοκιμασίας.

« Πόσα σὲ χρεωστοῦνται; ἠρώτησε τότε ὁ αὐτοκράτωρ. — 18,000 φρ., ἐπιθύρισε ὁ δυστυχὴς ἐργάτης λειποθυμῶν. — Δότε τῷ 36,000. »